

ZÁHONYI VASUTAS

IV. évfolyam, 2. szám

2014. június 16.

Élni és visszaélni?

A napokban olvastam valahol, hogy mi, egyszerű állampolgárok mennyire kiszolgáltatottak vagyunk. A szerző megemlíti többek között a hivatalokat, a bankokat is. Továbbgondolva ezt a munkahelyekre, nyomban arra gondoltam, mi bérből és fizetésből élők mennyi féle korlát között éljük mindennapjainkat. Törvényi keretek határozzák meg munkavégzésünket, szigorított szabályok alapján mehetünk nyugdíjba és még hosszasan lehetne a sort folytatni. Mondhatnánk, hogy ez teljesen természetes, nem

élhetünk és dolgozhatunk magunk alkotta keretek között. De ha minden szabályt és keretet betartunk, akkor talán elvárható lenne, hogy mindezt nyugodt körülmények között tegyük, nem az állandó fenyegetettség érzésével.

Valamikor azt mondtuk, hogy a munkahely a második otthonunk, hiszen szinte több időt töltünk kollégáink körében, mint a családdal. Az otthon általában a biztonságot, a béke szigetét jelenti, vagy azt kéne, hogy jelentse. Ezzel szemben úgy jövünk be a munkahelyünkre, hogy nem tudjuk mi vár éppen ma ránk, nem hívat-e a főnök, hogy létszámfőlössé váltunk, nem azzal kezdjük-e a napot, hogy a tegnap elkövetett hibáért felelősségre vonnak. És ha ezek közül egyik sem áll fenn, akkor is akadhatnak olyan jogkörgyakorlók, akik főnöki hatalmukkal (vissza)élve „szívják a vérünket”.

Ha e sorok hallatán kicsit értetlenkedne valaki, mondok egy egyszerű példát. Olvasóim közül hányan kapták már meg főnöki jó szóként, hogy holnap száz másik munkaerő akad a helyünkre, ha nem végezzük a munkánkat megfelelően? Hányszor tapasztalunk olyan hangnemet, akár trágár, alpári formában, ami egy munkahelyen nem megengedhető? Sőt, úgy általában emberek között sem! És mi „bátor” munkavállalók ilyenkor csendben lehajtjuk a fejünket, és örülünk, hogy holnap is jöhetünk dolgozni. Örülünk, hogy a jövő hónapban is lesz fizetésünk, amiből ki tudjuk fizetni a számláinkat, amiből levonhatják a bankok a jutalékukat, amiből eltarthatjuk családjainkat, s amiből félre tehetünk nyugdíjas éveinkre. Már, ha marad, és persze lesz nyugdíjunk.

E sorokat gondolatébresztőnek szántam. Elmélkedjünk közösen azon, ha már valóban a munkahely a második otthonunk, akkor legyünk egymással toleránsabbak. Mind kollégáinkkal, mind feletteseinkkel, nem utolsó sorban beosztottainkkal. És, ha valaki e sorok olvasása közben magára ismerne, mert megélt már hasonló szituációt, gondolkodjon el kicsit. Ha vezetőként volt része ilyesmiben, akkor is...

Juhász Tiborné

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Maradt a víz...

A tudósító lelkesen szállt vonatra, táskájában diktafon, fényképezőgép, jegyzetfüzet, és kivételesen a laptopját sem hagyta otthon. A metrón kicsit izgult, lesz néhány személyes ismerőse is az Ünnepi könyvhét standjai között, vajon megismerik-e még? Inge ujján egy katicabogár sétálgatott, ami legalábbis nem mindennapos a föld alatt akárhány méterrel. Persze, ettől csak jobb lett a kedve, és természetesen le is fényképezte, mint sok más is vasárnap. Aztán mozgólépcső, napsütés, no meg a sok-sok könyv és íróféle ember kavalkádja a Vörösmarty téren, kezükben tollal, mintha mindannyian rá vártak volna. Egy kellemes kávézás után ideálisnak látszott minden a sikeres naphoz, talán a bogárka is jó helyre röppent.

Supka Géza, az egész kiagyalója örült volna, ha látja a nyolcvanötödik Ünnepi könyvhét és a tizenharmadik Gyermekkönyvnapok alkalmából összeszaladt tömeget. Valamikor 1927-ben javasolta a könyv ünnepének megszervezését, és 1929-ben meg is valósult az álom. Idén nyolcvan városban is összedolgoztak a különböző „könyves” emberek és az önkormányzatok a minőségi könyvkiadás és a magyar irodalom népszerűsítésére. Sőt, Kolozsváron is újra sikerült életre kelteni a könyvnapokat, hetven év után már negyedszer.

Nosza, elő a fényképezőgépet, meg amit kell, és persze a kíváncsiságot. Utóbbi ahhoz kellett, hogy pár szót össze lehessen szedni a szerzőktől a vasutasok számára is. Például arról, hogyan lehet hatásosan ösztönözni írásra azokat, akik szeretnek olvasni, hátha még többen megtisztelik gondolataikkal a Záhonyi Vasutas olvasóit. A válaszok a legkülönbözőbbek voltak, és bizony látszott az is, hogy nem mindenki van otthon abban, miképpen is gondolkodnak a vasutasok, de a sok okos szó között volt néhány megszívlelendő tanács is.

Például Csizmadia Ervin, miközben dedikálta a tudósítónak könyvét, javasolta, ne akarjon senki mindent leírni, úgysem lehet. Csupán egy-egy konkrét dologról szóljon, amihez személyesen is köze van a szerzővé válni igyekvő vasutasnak. Lehet valami a véleményében, mert Bereményi Géza is hasonlóan szolt, mondván, mindenki önmagával kezdje az írást, mert mindenki van annyi érdekes, hogy ne csak megírni, de olvasni és megismerni is érdemes legyen, majd hozzátette: Egy jó könyvet mindenki képes írni, ha megérett benne a komoly elhatározás. Igaz, ami igaz, saját szándék nélkül még kávézni sem könnyű jóízűen, nemhogy jókat írni.

Sok érdekes küllem és gondolkodásmód, újdonságnak számító szerzőpárosok, mint Lendvai Ildikó és Herényi Károly, régebbi idő sztárjai, élükön Sas Józseffel az egykor Mikroszkóp színpadról, ami hirtelen felöltik a tudósítóban, csak úgy, emlékezetből. De minden a táskában, szépen dokumentálva, ahogy illik, sok-sok fényképpel, és pár hangfelvétellel. És irány a Nyugati, aztán nekilátni mindezek megírásának, ki tudja, érdekelhet valakit.

A vonaton kellemes volt a hőmérséklet, néhány utas, ideális a jóleső emlékezéshez, kávéra, katicára, az egész napra. És természetesen az alkotó gondolatokra is. De előtte még egy kis séta, van még idő bőven az indulásig. Aztán vissza a vonatra, és következik a csendes, feszítő izgalom, talán egy kis gyűlölet magja is, majd belenyugvó tudomásul vétel. Beletörődés? Végül is a hiba először önmagunkban keresendő.

A táska mellett volt egy flakon víz, az nem kellett senkinek. Tanulság? A víznek nincs értéke.

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Történelmünk

Javában zajlanak a szóbeli érettségik, és a diákok többsége utolsó erőbedobással magolja a tételeket, hogy minél jobb eredményt érjenek el, hiszen minden pont számít a továbbtanulás szempontjából. Így tesz az én gyerekem is. Minap érdekes megjegyzést tett: Apa, amit te a fiatalokodról meséltél, azt mi történelemtanulóból tanuljuk. Egy kicsit mélyütésnek éreztem, de aztán továbbgondoltam a dolgot és rájöttem, hogy igaza van és csak annyit tudtam mondani neki, hogy remélem ő szerencsésebb lesz, és nem kell történelmi időkben élnie. Aztán még rágódtam a dolgon.

Minap olvastam vagy hallottam, hogy százvalahány éves bácsit köszöntöttek. Ami azt jelenti, hogy 1910 körül született, megélte az első világháborút, a Tanácsköztársaságot, Trianont, a Horthy korszakot. Majd a második világháborút, a Rákosi-korszakot, 56-ot és az azt követő időszakot, a gulyáskommunizmust, a „rendszerváltást”, na meg az azóta eltelt időben zajló zavaros eseményeket, ráadásul az utolsó évek szabadságharcát, mindenféle ellenségeinkkel. (Lehet, hogy az utolsó 20 év volt a legnehezebb, hogy ép eszénél maradjon?) Van tehát mit írni az emlékkönyvébe.

Valahol olvastam, hogy egy bölcs a rosszakarójának csak annyit kívánt, hogy történelmi időket éljen meg. Ez meglehetősen elegáns megfogalmazása annak, hogy dögöljön meg. A bácsi, ha Svájcba születik, biztos sokkal eseménytelenebb életet élt volna, hiszen csak annyit vett volna észre a történelem menetéből, amit az írott és elektronikus sajtóból megtudott volna. Igazán nagy izgalmakat az évenkénti négy népszavazás jelentett volna, hogy szabad-e szilveszterkor konfettet szórni, és ehhez hasonló rettenően fontos dolgok. Ott vannak még szegény svájci diákok, akiknek a svájci történelemből érettségizve be kell magolniuk a népszavazásokat. („Svájcban a kormányok és a törvényhozók feladatát nem a hatalom gyakorlójaként határozták meg, hanem a közügyek működtetőjeként. Ők a közösséget a nép alkalmazottjaként szolgálják, hogy ezzel is könnyítsék azok mindennapi munkáját.” Forrás: Wikipédia.)

Valamikor '90 után mi is azt hittük, hogy már vége a történelmi időknek, de a mindenkori vezetőink tettek róla, hogy ne így legyen, főleg, amikor felbuzog a kurucvér, és ha kell, ha nem, harcolunk mindenki ellen. Lehet, hogy ez speciális magyar tulajdonság, de legalább az érettségizőknek ezután is lesz bőven tétel a magyar történelemből.

Márta István

HUMORSAROK

A BÍRÓSÁGON

Bíró: – Professzor úr, igaz, hogy ön veri a feleségét? Professzor: – Nem igaz. És amúgy is kikérem magamnak, mert nem vagyok professzor, csak egyetemi docens.....

MEGLEPETÉS

– Mama, az esküvő előtt szeretném meglepni valamivel a vőlegényemet!

– Hát kislányom, te tudod, szerintem vedd le a parókádat, és mutasd meg neki a műfogsorodat.....

RÁFIZETÉS

Mariska találkozik Józsi bácsival, akinek nagyon tetszik a lány.

– Te, Mariska! Adok neked két ezret, ha megfoghatom a melled.

Mariska gondolkodik, majd elfogadja az ajánlatot. De az öregnek ez még kevés.

– Te, Mariska! Adok neked ötezret, ha levetkőzöl meztelenre.

Mariska hosszabban gondolkodik, de csak megteszi. Az öregnél már nincs megállás, újabb kérése van:

– Te, Mariska, adok neked húszezret, ha lefekszel velem!

Ezen a Mariska már igazán elgondolkodik, mert eszébe jut, hogy ő havonta pontosan ennyi pénzt keres. Úgy gondolja, ezt semmiképpen sem tudja meg senki, ezért ebbe is belemegy. Miután végeznek, elteszi a pénzt, és ballag hazafelé. Egyszer csak összetalálkozik a tsz-elnökkel: Jó napot kívánok! – köszönti, mire az elnök is:

– Jó napot, Mariska. Hogy vagy?

– Köszönöm, jól. És ön?

– Én is, de míg el nem felejttem, odaadtam a fizetésedet Józsi bácsinak. MEGKAPTAD???

Balogh Attila

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-286-1440, Fax: 03-70-63, 03-33-48

E-mail: juhasztne@zahonynet.hu, zhtk@vsz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselőlet Záhony

Helyi hírek röviden

Rail Cargo Hungaria Zrt.

Az elmúlt héten került sor az RCH Záhony Területi Üzemeltetési Központon a 2014.05.27.-én bejelentett csoportos létszámcsökkentéssel kapcsolatos konzultációra. A csoportos létszámcsökkentés Záhony TÜK területén négy főt érint.

A konzultáción nem született megállapodás. Véleményünk szerint a záhonyi teljesítmények nem indokolják a létszámcsökkentést, annál inkább is, mivel tudomásunk szerint a bevezetett informatikai rendszerek még most sem működnek zökkenőmentesen.

A következő konzultáció időpontja várhatóan 2014. június 24-e lesz.